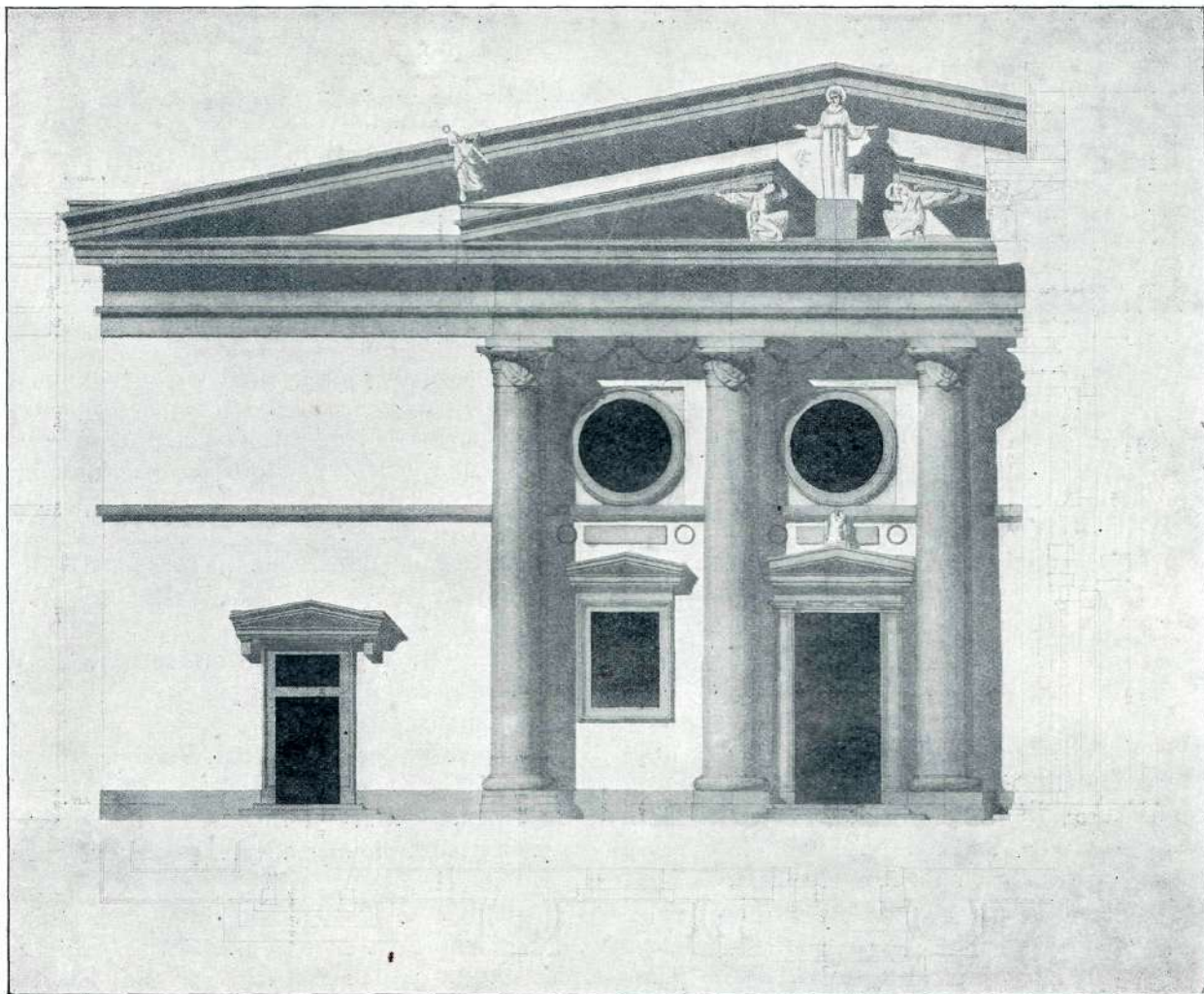

J. PLEČNIK: ŠTUDIJA ZA FASADO CERKVE V ŠIŠKI.

njimi in igrala veselo pesem, ki se mi je vsesala v vse telo. „Kam greste,“ sem zaklicala proti zaprašenim fantom. „Daleč, daleč, naprej in naprej, srčece, vedno za godbo, naprej in naprej.“ — Ali čemu ti to pravim. Pa da, prav radi njih in radi tiste godbe mi je postalo posedanje po stolih nezno. Ne morem več. Zbežala bom. Ciganska so bila moja leta ali premalo ciganska, ker niso bila svobodna. Kolikokrat me je žalil tisti človek. Ne bojim se truda, niti žeje in lakote, njega se bojim. Toda iz mene ne bo iskalo gladno dete hrane kot jo je iskal otrok iz pesmi. Šla bom in pokala vsemu svetu s prsti pod nos. Na solnce pa verjamem. Če so tu oblaki, ni treba, da bi bili drugje.«

Umolknila je. Oči so se ji zagledale v kot in zazdelo se mi je, da je pozabila, kje

je. Šla je v duhu za solncem in postalo mi je bridko, ker sem vedel, da ga ne bo dosegla nikoli in kako strašno vara samo sebe. Naenkrat se je zdrznila.

»Ne, ne bodo šle, nikdar ne bodo šle same od njega. Ni jim bil dan tisti mali plamenček v dušo, ki se lahko razgori v ogenj. V meni je bil, da bil je prav od tistih daljnih, še skoraj otroških let. (Nagnila je kupico in izpila.) Nisem ti pravila. Čemu pač. Neumnost. V svoji prvi mladosti sem bila na gimnaziji nekaj let.«

»Ti si bila?« sem zaklical.

»Nekaj let. Tik pred vojno so nam vzeli vse in nas odgnali v Videm, kjer me je sredi ceste pobral ta trgovec, ki je bil takrat vojni liferant in me vzel v službo. Malo več mi je v spominu in medle so slike ali nekaj je ostalo, ostal je tisti plamenček, ki se mi